

PROLÓG

ÚDER SRDCA MI vohnal do tela život a spolu s fialovou pulzujúcou žiarou vyplnila môj svet bolestí.

Myšlienky sa mi rozhádzali a niečo im bránilo správne sa usporiadať. Zmietala som sa v plameňoch a zároveň ma obaľovala neznesiteľná zima. Bojovalo proti mne vlastné telo. Stiahnuté hrdlo mi nedovolilo vykriknúť.

Svaly mi oslabli z toho, že som sa dlho nehýbala. Ledva som do pľúc dostala vzduch. V kĺči som pomykala prstami, krv sa mi postupne rozbiehala žilami, prepaľovala mi do nich diery a rozširovala ich, aby sa nimi pretisla.

Neuvedomila som si, že sa zdvíham, až kým som si neudrela hlavu o tvrdé lôžko.

Zachytila som záblesk tyrkysovej. Rozpíjala sa do rôznych smerov, stáča sa do špirál, až z nej vystúpili povedomé oči. Obrali ma o to málo vzduchu, čo som v sebe nazbierala. Ich pohľad som takmer nezniešla, nútil ma bojovať, a predsa som sa vzdala.

Zaplakala som a klesli mi viečka. Keď som ich zase zdvihla, tie oči sa stratili. Boli ako posledný odtlačok, dávna spomienka.

Nič viac.

S BOLESTIVÝM NÁDYCHOM som sa posadila a tak som sa strhla, že som sa zošmykla z akéhosi podstavca. S jeho pomocou som sa zdvihla na vratkých končatinách.

Okolo mňa sa šírilo matné svetlo z okienka. Zlievalo sa s tmavými zákutiami miestnosti do škvŕny. Rozostrilo sa mi videnie. Nečakane mi narástlo sedem prstov, koža sa mi trhala, kosti sa mi rozpadali na prach, v bruchu ma píchali ihly. V nose ma dráždil neidentifikovateľný zápach. Skoro ako smrť a hniloba.

Do lebky sa mi prebili prenikavé výkriky. Zvrtla som sa v snahe roztriediť si ich a zrazu som stála na lupeňoch ruží. V spomienke. Boli tam ľudia, nie... víly... krv... sklo. Bežala ku mne Lia. Plakala a kričala. Tori ju odtiahol. Skláňal sa nado mnou môj cudzinec. Tlačil mi na rany, na perách mu visel posledný výdych rezignácie. Naťahovala som sa k jeho krku, k modrinám, čo som mu spravila. Pod bruškami prstov sa mi zachytávalo teplo jeho pokožky.

Ďalšie záblesky. Ďalšia krv. Zlomila som meč. Niekomu som vrazila do hrude dýku. Liino proroctvo. Darr vyskočil z tanečnej sály. Trpký bozk. Kopance do brucha. Môj brat. Výbuchujúca sopka, môj brat, červené vlasy, zelené oči. Slzy, krik, strach...

Zomrela som.

Chytila som sa druhého podstavca s plachtou, ktorá čosi zakrývala.

Nahliadla som pod ňu. Ležala tam staršia žena s očami dokorán. Jej dúhovky splývali s bielkami.

Neistými krokmi som prešla inde. Mŕtve dievča so zavretými očami a tvárou pokrytou škrabancami. Mladík s dlhou reznou ranou na líci. Bieloba jeho pokožky prechádzala miestami do modrej. Chlapček s modrinami na krku. Starší muž s kráterom v bruchu.

Uprostred miestnosti som sa oprela o kolená dľaňami. Nevládala som chodiť ani poriadne dýchať. Po tvári mi stekal pot a na citlivej pokožke, kam ma bodla bytosť v čiernom plášti, ma škrabalo tričko so zaschnutou krvou. Brušká prstov mi brneli, ale nie ako pri liečení. Nepríjemnejšie.

Keď som sa snažila udržať pri chodení rovnováhu bez podpory pod-

stavca, roztočil sa okolo mňa svet. Žalúdok protestoval. Napriek blížiacej sa slabosti som sa pohla k dverám. Bála som sa, že znovu zomriem a preberiem sa s odporným pocitom, že sa vo mne búria vnútornosti.

Vypotáčala som sa von. Neovládala som dobre nohy a vrazila do steny. Ťažko sa mi určovalo, či ma to bolelo, dialo sa so mnou naraz priveľa vecí. Svetlo mi spôsobilo novú agóniu. Zakryla som si oči.

„Lia,“ podarilo sa mi sformulovať meno. V mysli sa mi zjavila anjelská tvár. Dlhé vlnité vlasy, modré oči. Necítila som ju blízko seba.

Skĺzla som na zem a stena mi vyhrnula na chrbte tričko. V hlave sa mi miešali obrazy, pocity a slová. Čakala som, kedy mi skratuje mozog z toľkých podnetov.

Po pár minútach, alebo hodinách, keď som striedavo upadala do bezvedomia a vynárala sa z neho, sa ozval z diaľky hlas: „Niekto tam leží.“

Padol na mňa čísi tieň. Skrčila som sa.

„Je... je to... ona?“

Tieň si čupol. „Meggie?“

Ten hlas som poznala. Odkiaľ?

Zo znepokojenej tváre na mňa hľadeli svetlosivé oči. Chlapec mal vlasy zviazané do chvosta a po boku sa mu hompáľal meč.

„Lanc,“ vytisla som zo seba. Potrebovala som sa uistiť, že som si vedela priradiť meno k správnej osobe.

„Idem ju nahlásiť,“ povedal zarazene druhý chalan. Rozbehol sa po chodbe.

Lanc sa so mnou snažil nadviazať dlhší očný kontakt. Prudko som sklonila hlavu, príliš sa mi točila. „Dokážeš sa postaviť?“

Urobila som tak a oprela sa o stenu.

„Vezmem ťa do ošetrovne.“

Vynorili sa pri nás rozmazané siluety. Do uší mi doliehalo šepkanie a zarezávali sa do mňa pohľady, ktoré som pre závrat neopätovala. Ešte nikdy som sa necítila takáto bezbranná.

Ani som nevedela ako, ocitla som sa bližšie ku kobercu.

Lanc ma zachytil. „Opatrne!“ Jednou rukou mi podobral kolená, druhou chrbát. Poľahky ma zdvihol.

„Nech nás Sudičky ochraňujú!“ Nový ženský hlas som medzi jednoliatym šepotom počula zrozumiteľne. „Ako sa to stalo?“

Chystala som sa odpovedať, no vtedy ma opustili sily a okolie sa rozplynulo.

Lampáš na mňa neúčinkoval.

„Tváriš sa, akoby si videla nymfu,“ rypol do mňa Pathos.

„Možno som videla.“ Mala som nutkanie obzrieť sa, až som to nevydržala. Pohľad sa mi stretol so Skyovým. Jeho náhly záujem ma zelektrizoval. „Čo?“ naznačila som mu.

Jeho reakciu som nezachytila, so zasyčaním som sa prehla v páse. Narazilo do mňa silné *volanie rán*. Nieкто sem prichádzal. Nevstúpil do chrámu a *volanie* sa zhoršovalo, akoby sa vonku zhromažďovala armáda chorých. Pulzovalo mi v spánkoch, srdce mi búšilo ako splašené. Oblizla som si suché ústa a zaryla som Lii prsty do stehna. „Musíme odísť.“

„Čo sa deje?“ V očiach sa jej zračili obavy. „Meggie, nejaká si bledá.“

S odpoveďou som sa neobťažovala, musela som liečiť. Hneď. Zachytila som si sukňu s plášťom a preliezla cez zadnú opierku lavice. Ešteže Rada spievala a nikto ma nespozoroval. *Volanie* na mňa dorážalo. Zastavím ho, zbavím sa nepríjemného tlaku v hrudi. Ich bolesť ma bodala a postupne sa do mňa zavíťavala temnota ako raz na námestí, keď sme s Liou natrafili na muža s bielymiou. Lenže týchto bytostí so zákernou chorobou bolo viac. Splietali sa mi do nerozoznateľnej machule.

Zamotali sa mi nohy pod náporom chorých. Lia šepkala z lavice moje meno, ale nevládala som odpovedať či sa otočiť. Len tak-tak som došla k východu s dvomi strážcami za päťami. Vonku ma zachytili predtým, ako som sa zviezla na kolená.

Nie, uvedomila som si, *nemôžem liečiť*.

Tori mal pravdu, musím byť opatrná v tom, čo o sebe odhalím.

„Čo sa deje?“ Nebola som si istá, ktorý strážca prehovoril.

Skúsili ma postaviť, ale nedopatrením som sa vykrútila tak prudko, až jeden spadol. Vytasili na mňa meče.

„Mrzí ma to,“ zabrbala som vyplašene. Ledva som v sebe zadržala liečenie. Brnela mi pokožka. Točila sa mi hlava.

„Možno dostala bielymiu a zošalela.“

Vstala som na vratkých nohách a k chrbtu sa mi pritislo ostrie. V diaľke medzi stromami sa mihali siluety, akoby šlo o moje osobné príznaky. Zachytili ich aj strážcovia.

„Čo to je, do troch Sudičiek?“ ozval sa jeden z nich. Meč mu poklesol, a vtedy vyšlo z tieňa stromov niekoľko bytostí.

Nevydržala som to a rozbehla sa opačným smerom. Bežala som krížom cez priestranstvo, aby som sa čo najrýchlejšie dostala do paláca, za ochranu múrov, kde by sa stlmilo *volanie*. Lenže strážcovia pokladali za väčšiu hrozbu mňa a nie chorých, lebo onedlho na mňa jeden skočil. Skotúľali sme sa na chodník.

Roztočili sa nado mnou hviezdy, ruky mi brneli, rozpaľovali sa mi, až mi z nich vystupovala para. Strážca zo mňa s výkrikom zliezol.

Zovrela som päste a vrazila nimi do zeme, uvoľňujúc z tela liečivú energiu. Väčšinu z nej pohltila zem, na ktorej sa po náraze mojich pästí rozohnali praskliny, avšak štipka sa rozniesla okolo mňa v tlakovej vlne. Odhodila odo mňa strážcov a roztrieštla prízemné okná paláca.

Napätie mi zmizlo z hrude, obľal ma príjemný chlad. Hlava mi odkväcla na chodník. *Volanie rán* sa vytrácalo. Siluety chorých sa vzdďalovali, zatiaľ čo z opačnej strany sa ku mne niesli nezrozumiteľné pokriky. Prípadalo mi to, akoby ma chorí prišli pokúšať, zistiť, koľko vydržím, či som ochotná ich zachrániť a predviesť Rade, čoho som schopná.

Keď sa presvedčili, že sa nevzdám, odišli.

Meravými prstami som si vytiahla z úst prameň červených vlasov. Účinky nápoja na zmenu ich farby vyprchali, keď som použila schopnosti. Chcela som sa posadiť, no nešlo to. Nohy akoby mi omrzali, chlad ma štípal v kostiach. Drkotali mi zuby, premáhala ma príšerná slabosť.

„Otvor oči!“ zveskol na mňa niekto. Ani som si neuvedomila, že som ich zavrela. Hľadela som na vydesenú Liu. „Meggie, prestaň s tým.“

„S-s čím?“

„Tori tá chce vziať do ošetrovne, ale vysieláš doňho telové výboje.“

„V-v-vážne? T-to je s-super.“

Zasmiala som sa a ona mi pomykala plecami. „To nie je *super!*“

Nieкто ju odstrčil a zjavili sa nado mnou povedomé tyrkysové oči. Hneď ma prešiel smiech. Vedela som, čo to znamenalo, len som nebola pripravená. Ruka mi vystrelila k bruchu, hľadala som si v tričku dieru, cí-

tila som na prstoch krv. Dych sa mi zasekol v hrdle. Chcela som prehovoríť, zakričať na vesmír, že si tým nechcem prejsť.

Sky si položil moju ruku okolo krku. Schytil ma pod kolená a zdvihol ma. Čakala som, že mu krv presiakne do trička, nikde však žiadna nebola.

Oprela som si hlavu o jeho hrud'. „Nechcem znovu umrieť.“

„Neumrieš,“ uistil ma. „Tentoraz nie.“